

Nagy György (1921–2015)

Tisztelt gyászoló hozzátartozók, rokonok, keresztgyerekek, barátok, erdész kollégák! Ismerve Gyuri bácsi életkorát és egészségi állapotát is megrendülve fogadtuk a szomorú hírt.

Nagy György a Zemplén-hegység legidősebb erdésze 2015. január 30-án elhunyt. 1921. március 12-én született hétgyermekes családban a Magyari Királyi Erdőhivatal Hercegkút-Kishegyi erdész-házában. Általános iskoláit a hercegkúti elemi iskolában végezte. Utána, mint a legtöbb falusi gyerek számára, neki is az erdő adott munkát. Alig 17 évesen már a Makkoshotyka Erdőhivatal (1939. január 1-jétől) vágásörként alkalmazta. Ezt követően folyamatosan magasabb beosztásba került. A második világháború őt is frontszolgálatra mozgósította, de rövid hadifogság után 1945 nyarán már újra a régi munkahelyén jelentkezett erdészeti szolgálatra. Kiemelkedő szaktudását, szorgalmát és beosztottjai iránt tanúsított magatartását elismerve 1949-ben áthelyezték a Füzérkomlói Erdőgazdálkodási László-tanyai területére pagonyvezető erdésznek. Az átszervezések után Gyuri bácsit áthelyezték a Háromhuta-i üzemegységhez 1951. március 17-i hatállyal. A családtól távol az újhuta munkásszállón osztotta meg mindennapi életét munkásaival. Hetente csak egyszer láthatta szeretett feleségét, Magdikát és hozzátartozóit az otthonában. A többszöri átszervezések után 1955. április 1-jei hatállyal Gyuri bácsi ismét kerületvezető erdész lett Háromhuta község határában a Cserepesi nyiladéktól délre, Újhuta felett a Barlang oldalig. Az ezt követő évek, mint minden más kerületvezető erdész és erdészeti dolgozó számára, a nyugodt, kiegyensúlyozott munkafeltételeket hozták.

Hosszú-hosszú várakozás után jó szándékú központi dolgozók és a Teremtő támogatásával Gyuri bácsi álma is megvalósult. 1966 őszén, közel két év után visszakért a Sárospataki Erdészethez, Makkoshotyka kerületvezető erdésznek. Gyuri bátyám a

Dreklok-Somvölgy-Kecskehát-Potács völgy-Nagymély-völgyi területeken dolgozhatott nyugdíjazásáig. Teljesült régi vágya.

Nagy György ízig-verig erdész volt. Már fiatal korában magába szívta az erdő és a természet szeretetét, tiszteletét. Számomra Isten ajándéka, hogy gyermekkoromtól ismerhettem Gyuri bátyámat, példaképemet és kollégámat. Ismerhettem szüleit, testvéreit. Pista és János bácsi erdészek, József és Károly is erdészeti dolgozók voltak. Gyermekkoromtól ismerhettem Magdikát, Gyuri bátyám kedves feleségét, aki már készíti számára az örök együttlétet és szállást.

Gyuri bátyám szakmai ismerete, gyakorlati alkalmazása, de főleg gerinces magatartása kiemelt megbecsülést érdemelt. Tisztelegéssel, megbízhatóan tette a dolgát. Mint volt munkatársa bizonyítom, hogy Gyuri bácsira vezetői mindig számíthattak, bármilyen nagy és sürgős feladat volt. Abból pedig volt bőven. Kimagasló, példamutató és főleg emberi magatartásáért többször részesült vállalati és miniszteri kitüntetésekben. Gyuri bácsi kiemelkedő szakmai pályafutása alatt sokat tett szűkebb hazája, Makkoshotyka múltjának megőrzéséért, békés fejlődéséért. A közösségért végzett önkéntes munkájáért minisztertanácsi kitüntetésben részesült.

Gyuri bátyám! Érdekes, színes egyéniség voltál: kevesen állíthatják magukról, hogy úgy tisztelték, becsülték az erdőt, a természetet, mint ahogyan te tetted. Az erdész hagyományoknak lelkes ápolója voltál. A mások iránti tiszteleted, baráti szereteted átsegített az élet nehéz napjain, munkahelyi konfliktusokon, átszervezéseken. Az ország minden területén voltak erdész barátaid, tisztelőid. Humoros egyéniségeddel jól hangulatos kovácsoltál és ahol tudtál, segítettél. Amíg élek nem felejttem az 1947. május 1-jén a pincédben sokszor elismételt akkori erdész dalt „Az erdész gyerek sose kesereg”. Fiatal erdészként nagy élmény volt számomra.

Gyuri bátyám! A mai napon, amikor búcsút veszünk tőled, gyászolnak a zempléni erdők, a Tokaji Nagy-Kopaszról a Nagy-Milicig. Gyászolnak a Huta erdők, a Makkoshotyka, Dreklok-Somvölgy-Potács völgy-Nagymély völgy. Az Erdész emlékmű mellett pihenő, amely a te irányításoddal épült és ahol oly sokszor jól éreztük magunkat. Jól érezték magukat a turisták, és akik arra jártak.

Némán búcsúznak a Zsidóréti-Mélyvölgyi-Radvány-völgyi tisztások, források, ahol oly sokszor megpihentél. Búcsúznak tőled régi és új erdész barátaid, kollégáid, tisztelőid. Földi pályád után talán már találkozál régi erdész barátainkkal, kollégákkal: Koronky Pistával, Szebényi Laci-val, Varga Tiborral, Bodnár Bertivel, Preszoly Jánossal és a többiekkel, akik előkészítették a terepet az örök vadászmező-

kön egy új barát, erdész kolléga fogadására. Sajnos már sokan vannak ott közülünk. Az élet rendje szerint már néhányan mi is csomagolhatunk, akik ma búcsúzunk tőled.

Kedves Gyuri bátyám! Az erdő és a természet szeretete volt életed értelme, amelyek nem maradtak hálátlanok, mert elkísérték hosszú szakmai utadon. Búcsúzom tőled a zempléni és országos erdész kollégáid, barátaid, ismerőseid nevében az erdészhimnusz néhány sorával: „Bükkfák smaragdja sápadoz a halk őszi dombokon, Ha ballag már a vén idő az őszi lombokon, Eltávozóban int felém Szerelmem, s életem, Örökre nyugalmat ád az erdő énekem.” Gyuri bátyám, barátom, nyugodj békében! Isten vedled! Üdv az erdésznek!

Mitró János

Homlok Tamás (1967–2014)

Kisfaludon született, ott végezte az általános iskolát, majd felvételt nyert Sopronba a Roth Gyula Erdészeti Szakközépiskolába, ahol 1985-ben érettségizett. Az év szeptemberében a Kisalföldi Erdőgazdaság

Rábaközi Erdészetenél állt munkába, ez volt az egyetlen munkahelye. Kezdetben fizikai állományban fakitermelő brigádok mellett személyszállítást, választékolást végzett, majd a katonaság következett, míg 1989. március 1-jével kerületvezető erdész kinevezést kapott a Rábakecölői kerületbe. Friss házasként a helyi erdészházba költöztek feleségével.

Elődjétől, Szabó Istvántól rendezett kerületet örökölt, jól kezelt, változatos faállományokkal. Kezdetben sokat támaszkodott elődje tanácsaira, átvette tapasztalatait, majd önállóan is nagy hozzáértéssel végezte munkáját.

Kerülete az erdészet központjától távol, a Rába folyó hullámtérében és árterében volt. Sajátos feladatokkal, olykor még az árvízzel is meg kellett küzdeni. A vidéki kerület nagyobb önállóságot kívánt, de ő ennek is jól megfelelt. 2000-ben bővültek feladatai, nyugdíjazás következtében a páli kerület is hozzá csatolták, amely új kihívásokat hozott, több jövés-menést igényelt. Emellett alkalmanként az erdészet vadkárelhárítási, vadászati feladataiba is be kellett kapcsolódnia.

Tamás emberi jó tulajdonságai, közvetlensége, humora révén népszerű ember volt választott falujában, vadászársai, kollégái körében is. Sok időt töltött baráti körben, sportrajongóként rendszeresen eljárt kézilabda-mérkőzésekre, de rockkoncerteken nevével együtt is sokszor részt vett. Bármilyen segítségre volt szüksége, mindig számíthatott barátaira, de ő is mindenkin segített, akin tudott.

Tavaly novemberi kórházi kivizsgálása nem ért váratlanul bennünket, hisz láttuk, hogy túlterheli szervezetét, de egy későn diagnosztizált kóros folyamat hirtelen úrrá lett rajta és végzetéhez vezetett.

A kórházban egymásnak adták a kilincset barátai, munkatársai, rokonai. Felesége, két nagy lánya naponta mellette volt. A rábaköcöli temetőben, ahol 2014. december 22-én búcsút vettünk tőle, mozdulni sem lehetett a hatalmas tömegben, koszorúk tucatjai, csokrok százai borították sírját.

Halálával pótolhatatlan veszteség érte családját, de a közösség is egy jó barátot, kollégát veszített. Emlékét szeretettel megőrizzük.

Kóródi Sándor

Kászoni Zoltán (1928–2015)

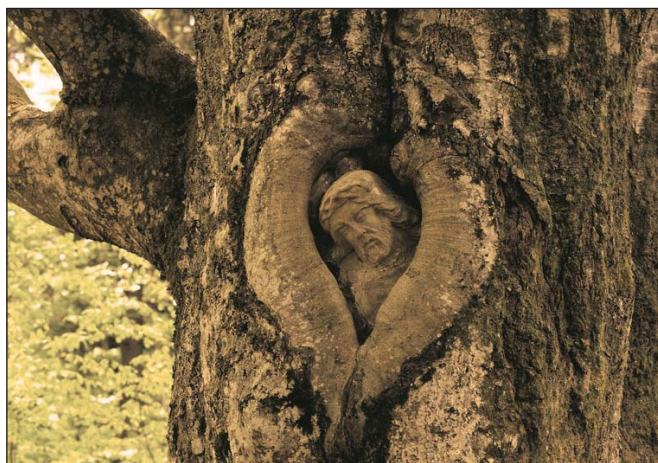

Életének 87. évében elment az „Öreg Székely”. 1928. január 22-én született a Háromszék megyei Baróton (ma Kovászna megye), anyai és apai ágon is iparos családban. Székely kismemesi családja II. Rákóczi György erdélyi fejedelemtől kapta nemeslevelét.

A Trianon utáni nehéz kisebbségi sorban töltötte gyerekkorát. Elemi iskolát Baróton és Nagyszebenben végezte. A középiskolai tanulmányait Észak-Erdély 1940. évi visszacsatolása után, Kolozsváron a piaristák gimnáziumában folytatta, ahol 1948-ban érettségizett. 1948 és 1953 között a román és szovjet kormány ösztöndíjasaként a Moszkvai Halászati és Halipari Műszaki Egyetemen tanult. 1953-ban ichtiológus és haltenyésztő diplomát szerzett. Szakmai pályafutását az erdélyi Mezőségben, Mezőzáhon az állami gazdaság főagronomusaként kezdte. Az állami gazdasághoz

taroztak a Wass grófok egykori birtokai is. Ekkor gyökerezik meg benne a Wass család iránti tisztelete, ami későbbi szépirodalmi munkásságában jól tükröződik. A Mezőzáhon eltöltött öt tevékeny év után jó szakmai eredményei miatt kiemelik és Bukarestbe viszik dolgozni a Mezőgazdasági Minisztérium alkalmazotti körébe. Itt különböző magas beosztásokban dolgozik, többek között a Halászati Vezérgazgatóság vezérgazgatójaként teremti meg a román tengeri halászati flottát. Számos szakmai siker után, karrierje csúcspontján, 1986-ban, gyermekei nyugatra távozása miatt leváltják a beosztásából. Aktív szakmai pályafutásának utolsó éveit Kovászna megyében, erdészeti-halászati felügyelőként tölti.

Kászoni Zoltán egész életében megőrizte istenhitét, haza- és családszeretetét, mindig ezeknek megfelelően igyekezett tevékenykedni. 1995-ben feleségével együtt áttelepült Budapestre, hogy Ausztriában élő gyermekeihez közelebb lehessen. Szakírói munkásságát itt is folytatta. Életében 28 könyve jelent meg (ebből 9 román nyelven), elsősorban halas témakörben. Ő írta az első román nyelvű akvarisztikai szakkönyvet is. Nagy szerelme volt a vadászat, ennek erdélyi vonatkozásait igyekezett könyveiben bemutatni (Az a medvés, pisztrángos csodás

Erdély; Vad és vadászat Erdélyben; Székelyföldi vadászatok stb.). Műveiben Wass Albert erdélyi nyomait is igyekezett megörökíteni, a kutató történész alaposágával. Könyveit saját fotóival is illusztrálta.

Széles körű műveltsége, nyelvtudása, nemzetközi tájékozottsága, elismertsége lehetővé tette, hogy egész életében szűkebb hazáját, Erdélyországot, Székelyföldet szolgálja. Nyugdíjasként életét továbbra is Székelyföld népszerűsítésére fordította. Számos magyar erdész- és vadászcsoporthoz vezetett Erdélybe, nagy lelkesedéssel és hozzáértéssel. A szakmában sokan ismerték, szerették. Életét részletesebben a Gyökerek és lombok című sorozat 9. kötetében ismerhetjük meg.

Hitvallását egy mondatban ő maga így foglalta össze: „Életemben mindig székelymagyar voltam, s poraimban is az maradok”.

Barátossy Gábor

Tórium-kúra

Meglepő lehet, hogy az itt körülírt, elhúzódó *kúra*, több mint ötven éve vette kezdetét. Akkoriban persze, egészen mindennapi gondok foglalkoztatták a tizenéves, pályaválasztás előtt álló fiatalembert, semmint, ami a címből következhete.

Alig túl 1962 tavaszán, a rövid iskolai szünetben kétszer is kirándult a társaival, előbb egy közismert budai kirándulóhelyre, majd attól egy kicsit távolabbi erdős, dimbes-dombos vidékre. Menet közben némelyikük, akinél már eldőlt, hogy hová jelentkezik tovább tanulni, szót ejtett a történésekről. Hősünk a hallgatók között ballagott, még nem sejtve, hogy a *túra* vége felé, határozott kijelentésre készíti a Gondviselés. A készítés mikéntje, a láthatatlan delej, mint annyi más esetben, itt is megfoghatatlan volt.

A Gondviselés, mint egytagú *kuratórium*, ekkor döntött a fiú jövőjéről, és hosszú távra. Az már ezt megelőzően is kitűnt, hogy valamely, az élő természet-

hez kötődő foglalatosság eshet a latba legnagyobb súllyal. A mérlegelésben alig pár lépésnyi távolság, idilli, vagy annál is igézőbb erdei körkép, kisugárzás, hangulat, gondolat-ár, bódulat döntött. Inkább csak maga elé, de eltökélt hangsúllyal bökte ki:

– Én erdész szeretnék lenni.

A társak közül csak egy hümmögött rá, hogy „persze, kerülő, mi?” Meg, hogy: „jó unalmas lehet egész nap ide-oda járkálni.”. Némiképp ugyanúgy, mintha atomkutatásra szeretné adni a fejét. Olyanra, amiből előre aligha lát valamit. Vagy soha. Esetleg.

A kurátor Gondviselést is megérintette ez a gondolat, mert vagy másfél évtized múltán, az iménti idilli erdő közelében, fura műszert használó csoporttal hozta össze a már kitanult erdészt. Geofizikai méréssel indokolták az otlétüket, amit az erdész annyiban furcsállt csak, hogy nem jelentkeztek be előre. Az erdő ugyanis, bizonyos

esetekben, a 'bújva bejárókra' nézve veszélyes lehet.

Az a bizonyos idilli erdő pedig, korosodva, és alig veszítve a korábban ígéző képéből, újabb tizenöt év elteltével, fűrész alá került. Az erdész és az erdei munkások évről évre gondozták az öreg fák ezernyi utódját, miközben sokat tanultak, tapasztaltak ettől a fiatalostól is. Legfőképpen türelmet, ami – az ismert közmondás szerint – rózsát terem. Itt csak annyiban volt másképpen, hogy a türelmesen nevelt fiatal erdő rózsát, vadrózsát csak addig „termett”, amíg a fák árnyéka ki nem szorította őket.

Látszólag a Gondviselés is máshova összpontosított ezek után. Az erdészt nyugállományba engedte, fiatal utódjával üzenetett néha a nevezetes erdőről. Tudatta, hogy a geofizikusok időközben sem teke-*tóriáztak*: *tóriumot* észleltek azon a területrészen. A ritka, fémeselem rádióaktív ...

Aktivitása megkövesedett közmondást is képes volt átforgalmazni: A türelem rózsát, a *tórium* erdészt terem.

Apatóczy István